

Arrestnummer C 1543 / 2019
Repertoriumnummer 2019/ 1394
Datum van uitspraak 17 mei 2019
Notitienummer griffie 2018/NT/791
Notitienummer parket-generaal

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001406585-0001-0010-01-01-1

Not.nr. BG.64.L4.006368/16

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. *661* (RRN)
geboren te op
elektricien,
wonende te
- beklagde -

verdacht van:

te , in de periode van 10 oktober 2016 tot en met 18 maart 2017,

opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of met een vergunning, afvalstoffen zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht, meer bepaald in strijd met het artikel 12 § 1 van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen, namelijk bouwafval zoals betonnen blokken, steenbrokken, stukken isolatieplaat, betonijzer en stukken van een PVC-buis, oude metalen zoals stukken verroest staal, twee verroeste boilers, metalen recipiënten en stukken afsluitingsdraad, tuinafval en houtafval namelijk takken snoeihout, stukken spaanplaat, oude paletten en verweerde houten palen, en elektriciteitskabels, plastic recipiënten, plastic stukken van verpakking, autobanden, plastic slangen mogelijks afkomstig van drainagebuizen en een metalen container met niet nader te bepalen inhoud.

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3.§1, eerste lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid

Tevens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 16.6.4 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zich te horen veroordelen tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen binnen een door de rechter vastgestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom van € 250 per dag bij niet naleving van deze veroordeling.

* * * *

PAGE 01-00001406585-0002-0010-01-01-4

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, kamer B16, besliste bij vonnis van 16 mei 2018 op tegenspraak als volgt:

“Op strafgebied:

*Verklaart de feiten onder de enige tenlastelegging in hoofde van beklagde **bewezen**.*

*Veroordeelt beklagde, bij toepassing van artikel 65 lid 1 Strafwetboek uit dien hoofde tot een **geldboete van ZESHONDERD (600,00) EURO**.*

*Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, zoals laatst gewijzigd door artikel 59 en 60 van de Programmawet van 25 december 2016 (B.S. 29 december 2016), voormelde geldboete met zeventig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht wordt op **VIERDUIZEND ACHTHONDERD (4.800,00) EURO**.*

*Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **EEN (1) MAAND**.*

*Gelet op artikel 8 van de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, beveelt dat de **tenuitvoerlegging** van huidig vonnis **uitgesteld** wordt voor een termijn van **DRIE (3) JAAR voor wat betreft de helft van de uitgesproken geldboete**.*

*Verwijst de veroordeelde tevens tot het betalen van een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van **ÉÉNENVIJFTIG EURO EN TWINTIG CENT (51,20) EUR** in uitvoering van art. 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals laatst gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 van het K.B. van 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nummer 131quater (ns) van 31 januari 2013)(artikel 18 en 19 van de Wet van 19 december 2014, houdende diverse bepalingen betreffende Justitie(1)).*

*Verplicht de veroordeelde een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met 70 opdecimes en aldus gebracht op **TWEHONDERD EURO (200,00 EURO)** te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals laatst gewijzigd door K.B. van 31 oktober 2005; artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door de artikelen 59 en 60 van de Programmawet (1) van 25 december 2016 (Belgisch Staatsblad van 29 december 2016).*

*Verwijst de veroordeelde tevens tot het betalen van een bedrag van **TWINTIG EURO (20,00 euro)** als bijdrage voor het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand*

overeenkomstig art. 2, 4§1 en §3 en 5 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Verwijst deze veroordeelde tot de **kosten** van het geding, in totaal begroot op **29,37 EUR**.

De herstelmaatregel:

Veroordeelt overeenkomstig artikel 16.6.4, eerste lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid tot het inzamelen, vervoeren en verwerken verwijderen van alle achtergelaten afval binnen een termijn van vier maanden na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis.

Zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie door de beklagde een dwangsom zal worden verbeurd van 75,00 euro per dag vertraging in de naleving van deze veroordeling te rekenen vanaf het verstrijken van een termijn van vier (4) maanden na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis met een maximum van 25.000,00 euro.

Verplicht de beklagde, op grond van artikel 16.6.4, tweede lid van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, tot terugbetaling van de kosten voor het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen door de gemeente, door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest of door het Vlaamse Gewest.

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 15 juni 2018 door de beklagde tegen "alle (be)schikkingen van het vonnis";
- 15 juni 2018 door het openbaar ministerie.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, op:

- 15 juni 2018 door de raadsman van de beklagde ;
- 15 juni 2018 door het openbaar ministerie.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 4 april 2019 in het Nederlands:

- de beklagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Chris Vandierendonck, advocaat met kantoor te Veldegem,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Johanna Erard, advocaat-generaal.

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 16 mei 2018 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagde ingediende “grievensformulier hoger beroep”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de schuld en de straf en/of maatregel.

In het door het openbaar ministerie ingediende “grievensformulier hoger beroep” wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de straf.

De hiervoor vermelde grieven van de partijen zijn nauwkeurig bepaald.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagde en van het openbaar ministerie werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

3. Op de rechtszitting van 4 april 2019 verklaarde de advocaat van de beklaagde afstand te doen van de middelen in de neergelegde syntheseconclusie die betrekking hebben op de procedure (nummers II.1-II-2 en II.3 van de conclusie). Het hof dient deze middelen dan ook niet te ontmoeten.

4. De eerste rechter oordeelde in het beroepen vonnis van 16 mei 2018 over de schuld van de beklaagden als volgt:

“Artikel 12 § 1 van het Materialendecreet van 23 december 2011 stelt dat het verboden is afvalstoffen achter te laten of te beheren in strijd met de voorschriften van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan.

Artikel 3,1° van dit decreet omschrijft het begrip “afvalstof” als “elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen.”

De laatste categorie van afval (deze “waarvan met zich moet ontdoen”), betreft een categorie van stoffen die van rechtswege als afvalstof worden beschouwd, en waarvan men zich aldus verplicht moet ontdoen.

Er bestaat geen betwisting over dat beklaagde zich niet van deze materialen heeft ontdaan en ook niet van plan is dit te doen. Waar beklaagde voorhoudt dat hij zich ook niet hoeft te ontdoen van deze afgedankte materialen, aangezien hij deze hergebruikt of van plan is ze te hergebruiken, kan hij niet bijgetreden worden.

Beklaagde bekam een bouwvergunning voor de aanbouw aan een woonhuis op 28 juni 2016. Naar aanleiding van het verkrijgen van deze bouwvergunning en de intentie om deze woning ook op te richten, heeft hij alle op zijn terrein aangetroffen materialen aangevoerd. Thans moet vastgesteld worden dat al deze materialen er 2 jaar later nog steeds liggen en dat de woning niet werd opgericht. Enkel de fundamenteën zouden reeds gegoten zijn.

Beklaagde verklaart in zijn verhoor dat hij voor de bouw een termijn van 20 jaar voorziet en dat de materialen daar al die tijd zullen blijven liggen. Zulks kan bezwaarlijk ernstig genoemd worden en is overigens in strijd met de bepalingen van artikel 4.6.2 VCRO, zodat de stedenbouwkundige vergunning daardoor van rechtswege komt te vervallen.

De visu kan op de foto's in het strafdossier vastgesteld worden dat de aanwezige goederen als afval te catalogeren zijn en niet als bouw materiaal. Het betreft kapotte rolluiken, verroeste boilers,... Verder ligt het terrein bezaaid met tuinafval, autobanden, plastic vaten, wat goederen zijn die hoe dan ook nooit als bouw materiaal kunnen gecatalogeerd worden.

Waar sommige (van) deze materialen mogelijks op het tijdstip dat zij werden aangebracht op het terrein nog enigszins functioneerden en dienstig zouden kunnen zijn als bouw materiaal, en toen nog niet als afval moesten beschouwd worden, is dit 2 jaar later niet meer het geval. Al deze materialen staan buiten, onbeschermd opgesteld, zijn al die tijd onderhevig geweest aan de weersomstandigheden en natuurelementen, en bijgevolg ernstig gedegradeerd, zodat zij niet langer als grondstof maar als afvalstof moeten beschouwd worden. De foto's in het strafdossier bevestigen dit alleen maar.

Beklaagde kan aldus niet ernstig voorhouden dat de materialen moeten beschouwd worden als te recycleren bouw materialen, en dus als grondstoffen. Alle materialen lagen daar meer dan 2 jaar onaangeroerd zonder dat zij ooit daadwerkelijk werden verwerkt in de te bouwen woning van beklagde.

De op het terrein van beklagde aangetroffen stoffen moeten aldus als afvalstoffen beschouwd worden.

In het licht van hogerstaande en op grond van de strafinformatie, en meer in het bijzonder de vaststellingen van de verbalisanten, komt de tenlastelegging bewezen voor in hoofde van beklagde."

5. De enige telastlegging is voor het hof bewezen gebleven.

De politie stelde vast dat op het bewuste perceel "allerhande materiaal en afval gestapeld (werd)". Het betrof volgens de politie bouw materialen en bouwafval, evenals oude metalen en tuinafval. Het materiaal lag verspreid over het perceel (PV-nr. _____). Uit de bij dit proces-verbaal gevoegde foto's en de foto's van het navolgende proces-verbaal (stukken 21-30) volgt dat het terrein met deze verspreide materialen een feitelijk stort uitmaakt.

De beklagde verklaarde op de melding van de politie dat vastgesteld werd dat op zijn terrein naast zijn woning diverse afvalstoffen gestapeld werden: "Ik ontken de feiten niet. (...)

Tot op heden heb ik nog niets verwijderd, omdat ik momenteel aan het werk ben.” Op de vraag wat zijn intenties waren, antwoordde de beklagde: *“Ik zal alle materialen verwijderen tegen het einde van mijn bouw. Dit kan over (twintig) jaar zijn.”* (stuk 12).

Ten onrechte voert de beklagde in conclusie aan dat de materialen en het bouwafval materialen zijn die niet langer afvalstoffen zijn gezien ze een behandeling voor nuttige toepassing, waaronder recyclage, ondergingen en dat het zeker is dat de stof of het voorwerp zal worden gebruikt zonder verdere behandeling dan die welke bij de normale productie gangbaar is.

De concrete feitelijke elementen tonen integendeel aan dat het werkelijk afvalstoffen betroffen. Zoals vermeld was het terrein op die wijze verworpen tot een stort. De materialen lagen zonder enige ordening verspreid over het perceel en uit niets volgt dat deze met het oog op verwerking in de bouw van de woning van de beklagde op concrete wijze zouden verwerkt worden. Het loutere feit dat de beklagde verklaarde dat deze materialen wel nog zouden gebruikt (kunnen) worden en dat hij de rest dan zou verwijderen, al zou dit wel over twintig jaar kunnen zijn, brengt niet mee dat er niet langer van afvalstoffen zou sprake zijn. Gezien de door de beklagde zelf vooropgestelde lange termijn, kan hij niet langer ernstig voorhouden dat de afvalstoffen in wezen nog te gebruiken materialen zijn.

Of de stedenbouwkundige vergunning van de beklagde al of niet vervallen zou zijn, is zonder belang voor de beoordeling van de telastlegging.

Dat de politie aangaf *“dat het niet duidelijk is wat met deze materialen nog aangevangen kan worden bij bouwwerken”* brengt niet mee dat er (redelijke) twijfel is over de kwalificatie van de aangetroffen materialen als afvalstoffen. Deze opmerking kadert trouwens in de bemerking van de beklagde dat hij nog materialen in zijn bouw zou gebruiken en toont eerder aan dat de politie op grond van de vaststellingen zelf sterk betwijfelde dat het nog bruikbare materialen betrof.

Het hof steunt zich overigens niet op de indruk van de politie, doch op hun objectieve vaststellingen over de toestand van de materialen en de wijze waarop deze her en der en chaotisch verspreid lagen over het perceel.

6. De door de eerste rechter opgelegde straf is passend naar keuze, omvang en verantwoording. Ook het verleende uitstel van tenuitvoerlegging van de opgelegde geldboete werd in passende mate toegestaan aan de beklagde, die in de voorwaarden hiertoe is. De eerste rechter besliste ook juist over de opdecimen en de vervangende gevangenisstraf. Het hof bevestigt de beslissingen van de eerste rechter.

7. De eerste rechter besliste juist over de kosten en het hof bevestigt deze beslissing. Het hof veroordeelt de beklagde ook tot de kosten in beroep.

De eerste rechter besliste juist over de bijdrage tot het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders en de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop der strafprocedure, die thans, na indexatie, echter 53,58 euro bedraagt (zie art. 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950).

Terecht veroordeelde de eerste rechter bij toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

8. Artikel 16.6.4 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid bepaalt dat wie afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van het decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalcringen en afvalstoffen, door de strafrechter wordt veroordeeld tot het inzamelen, vervoeren en verwerken ervan binnen een door hem vastgestelde termijn.

Dit is een verplichte veroordeling.

Anders dan de beklaagde stelt, is er geen enkele reden om vooraleer uitspraak te doen over dit bevel het openbaar ministerie te “*bevelen*” om een inventaris te laten opmaken van hetgeen als afvalstof wordt aangezien en wat als bouw materiaal mag blijven staan of hiervoor een deskundige aan te stellen. Alle verspreide materialen zijn als afvalstoffen te aanzien. Niets belet de beklaagde intussen afval legaal te verwijderen.

De eerste rechter legde terecht het bevel op en bepaalde een correcte termijn voor uitvoering ervan en besliste terecht op vordering van het openbaar ministerie om een dwangsom op te leggen voor het geval het bevel niet vrijwillig door de beklaagde zou worden nageleefd. Het valt immers te vrezen dat de beklaagde, die al voldoende tijd had om de afvalstoffen te verwijderen, niet vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel. Terecht bepaalde de eerste rechter een maximum aan te verbeuren dwangsommen.

Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen, met inbegrip van deze vermeld in de telastlegging, en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

bevestigt het beroepen vonnis met de enkele wijziging dat het bedrag van de vaste vergoeding 53,58 euro bedraagt in plaats van 51,20 euro;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering in beroep, voor het openbaar ministerie begroot op 101,62 euro.

Kosten eerste aanleg: € 29,37

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 24,00
Afschriften akten HB: € 6,00
Opstelrecht HB bekl.: € 35,00
Dagv. bekl.: € 27,38

€ 92,38

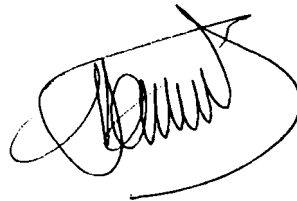
+ 10 %: € 9,24

Totaal: € 101,62

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer Bart Meganck, als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer Steven Van Overbeke en plaatsvervangend magistraat Emiel Teirlinck, en in openbare rechtszitting van 17 mei 2019 uitgesproken door wnd. kamervoorzitter Bart Meganck, in aanwezigheid van Jan De Clercq, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

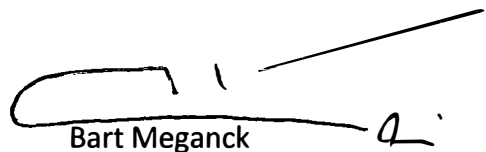
Leentje Mouton

Emiel Teirlinck

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

